అమ్మమ్మ చెప్పని కథ

తెల్లవారి ఒక సాహిత్య సభలో కథ చదవాలి. రాత్రి తొమ్మిది దాటింది. కాగితాలూ, కలం తీసుకొని కథ రాయాలని కూర్చున్నాను. ఎంత ఆలోచించినా కథకు "ప్లాటు" దొరకలేదు. అర్ధగంట ఇట్టే గడిచిపోయింది. వంటింట్లోంచి అమ్మ సర్దుతున్న గిన్నెలమోతలు వినిపిస్తున్నాయి. చిరాకు వేసింది. లేచి బయట వరండాలోకివచ్చి నిల్చున్నాను. చల్లనిగాలికి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది. మల్లెపూలు ఆరబోసినట్లున్న వెన్నెల కళ్ళకు హాయిగా తోచింది. ఆ వెన్నెల్లో మంచం వేసుకొని పడుకొని హాయిగా నిద్రపోవాలనిపించింది. కాని ఎలా? రేపటికి ఒక కథ కావాలే? ఎందుకొచ్చినబాధ? బాధ అనుకుంటే కీర్తి దాహం తీరేది ఎలా?

ఇంతలో పక్కనుంచి యెవరో గొణుగుతున్నట్లు వినిపించి తలతిప్పి చూశాను. అమ్మమ్మ ఆరుబయట వెన్నెల్లో నులకమంచం మీద పడుకొని గోవిందనామాలు పాడుకుంటూంది! లేదు- చదువుకుంటూంది. అమ్మమ్మ పాటలో శృతి అనటానికి ఆశ్రయం లభించదు. కాని అమ్మమ్మకు తన పాటనుగురించి చాలా మంచి అభిప్రాయమే ఉన్నది. అడిగిందే తడవుగా పాట ఎత్తుకుంటుంది.

ఆకస్మాత్తుగా నా బుర్రలోనుంచి ఓ ఆలోచన దూసుకుపోయింది. (అమ్మమ్మదగ్గిరే కథకు "ప్లాటు" సంపాదిస్తే? అమ్మమ్మలకు చాలా కథలు వస్తాయి. ఈనాడు పత్రికల్లో వస్తున్న చాలా కథలకంటే అమ్మమ్మలుచెప్పే కథలే బావుంటాయి! "అమ్మమ్మ చెప్పిన కథ" అనే పేరుతో రేపు సభలో కథ చదివేయొచ్చును). నా సమస్యలకు పరిష్కారం దొరికినందుకు ఉత్సాహంగా అమ్మమ్మ మంచంవైపుకు నడిచాను.

"దా! దా! ఈసారి నిజంగా చచ్చావే!" అంటూ అమ్మమ్మ మంచానికి ఓరగా జరిగి మంచం క్రిందవున్న తన కర్రకోసం చేతిని కిందకు పెట్టింది.

"నిజంగానే చచ్చానురా బాబూ! ఈ ముసల్ది నన్ను కుక్క అనుకుంటూంది" అని అనుకుంటూ "అమ్మమ్మా! నేను, నేను" అంటూ గబగబా బిగ్గరగా అనేశాను.

"నువ్వంటే పిల్లా! నేనింకా..."

"అదేలే-కుక్క అనుకున్నావు. కాస్తయితే నా కాళ్లు విరగ్గొట్టేదానివే" అంటూ అమ్మమ్మ తలదగ్గిరగా మంచంమీద కూర్చున్నాను.

"అన్నం తిన్నావా? అమ్మ ఏం చేస్తోంది?" ఆప్యాయంగా నా చేతికోసం నులకతాళ్ళు పెనవేసినట్లు నరాలు తేలివున్న చేతిని చాచింది అమ్మమ్మ.

అమ్మమ్మ చేతికి నా చేతిని అందిస్తూ "అమ్మమ్మా!" అన్నాను.

"ఏంతల్లీ! గోవిందనామాలు పాడమన్నావా?" అమ్మమ్మ అడిగింది ఉత్సాహంగా. నాకు అమ్మమ్మ పాడే గోవిందనామాలంటే చాలా ఇష్టం. తోచనప్పుడల్లా అమ్మమ్మచేత గోవిందనామాలు పాడించుకొని వింటూ ఉంటాను. అందుకే అమ్మమ్మకు తన మనమలూ, మనుమరాళ్ళందరిలో నేనంటే ఎక్కువ ఇష్టం.

"ఎప్పుడూ గోవిందనామాలే?" అన్నాను.

"పోనియ్, ఊర్మిళాదేవి నిద్రపాట పాడతాలే," అంటూ నా జవాబుకుకూడా ఎదురు చూడకుండానే అమ్మమ్మ "ఊర్మిళాదేవి నిద్ర" పాటను అందుకుంది.

"ఊర్మిళాదేవి నిద్రావద్దు, సీతమ్మవారి అగ్నిప్రవేశమూ వద్దు" అన్నాను చిరాగ్గా.

అమ్మమ్మ పాట ఠక్కున ఆగిపోయింది. అమ్మమ్మ వర్షంలో తడిసిన నులకమంచంలా బిగుసుకుపోయింది.

అమ్మమ్మకు కోపం వచ్చింది. తడిసి బిగిసిపోయి కోళ్ళు పైకిలేచిన నులకమంచాన్ని యధాస్థితికి తేవటం ఎంత కష్టమో; అమ్మమ్మ అలక తీర్చటంకూడా అంతే కష్టం అని నాకు తెలుసు.

"అమ్మమ్మా!" అన్నాను ప్రాధేయపూర్వకంగా. ఆమె ఉలకలేదు, పలకలేదు.

"అమ్మమ్మోయ్!" అన్నాను బ్రతిమాలుకుంటున్నట్లు.

"ఊఁ- ఏం?" అంది అమ్మమ్మ.

"ఓ కథ చెప్పు అమ్మమ్మా!" అన్నాను.

అమ్మమ్మ మంచంలో కదిలింది. ఆమె కదలికలో నాకు ఉత్సాహం కనిపించింది. లేచి కూర్చోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఆమెను వారిస్తూ "కూర్చోనక్కరలేదు, పడుకొనే చెప్పు!" అన్నాను.

ఆమె కూర్చొనే ప్రయత్నం మాని, కథ చెప్పటానికి సిద్ధం అయింది. "కథ చెబుతున్నంతసేపూ ఊఁ కొట్టాలి-తెలిసిందా?" అంది అదేదో పెద్ద షరతు పెడుతున్నట్లు.

"అలాగేలే! త్వరగా కథ చెప్పు" అన్నాను. అప్పటికప్పుడే పది దాటిపోయింది. ఆమె కథ వినాలి; మళ్ళీ దాన్ని నేను రాయాలి.

"ఉండూ మరి! అట్లా తొందరపెడితే కథ ఎట్లా వస్తుందే?" అంటూ ఆలోచనలోకి జారిపోయింది.

ఏం చేస్తాను! నోరు మూసుకొని అమ్మమ్మ ఎప్పుడు ఆ బోసినోటిని తెరుస్తుందా అని చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"ఈ కథ నాకు మా అమ్మమ్మ చెప్పిందో, నాయనమ్మ చెప్పిందో గుర్తురావటంలేదే అమ్మాయ్!" అంది ఆలోచిస్తున్న ధోరణిలో.

"ఎవరు చెబితేనేంలే అమ్మమ్మా! నాకు ఆ కథ చెప్పు" అన్నాను, నాకు కావల్సింది కథగదా అని.

"అట్లా అనవాకే పిల్లా! ఎవరు చెప్పారో గుర్తుచేసుకోకుండా ఆ కథ చెప్పటం అంత మంచిపనికాదు" అంది.

ఆ చెప్పిన మాటలో అర్థం బోధపడక "ఏం, ఎందుకు మంచిది కాదు?" అన్నాను.

"మా అమ్మమ్మ కథ చెబితే ఒకరకంగా వుంటుంది; మా నాయనమ్మ కథ చెబితే

ఒకరకంగా వుంటుంది" అంది.

"ఎవరు చెప్పినా ఆ కథేగా! విసిగింపక చెప్పుదూ!" అన్నాను విసుక్కుంటూ.

"కథ అదేననుకో! కాని మా అమ్మమ్మ ఆ కథనే ఒకరకంగా చెప్పేది, మా నాయనమ్మ మరోరకంగా చెప్పేది" అంటూ ఆ కథ తనకు ఎవరు చెప్పారో జ్ఞాపకం చేసుకొనే ప్రయత్నంతో పడిపోయింది.

నాకు వళ్ళుమండిపోయింది.

"అమ్మమ్మకూ, నాయనమ్మకూ భేదం ఏమిటో చెప్పు ముందు" అన్నాను.

"ఈ మాత్రం తెలియదటే పిల్లా! పైగా చదువుకున్నావ్! అమ్మమ్మ అంటే అమ్మకు అమ్మ. నాయనమ్మ అంటే నాయనకు అమ్మ" అంది తన చమత్కారానికి తానే మురిసిపోతూ. నాకు మండుతున్న అగ్నిమీద నెయ్యి పోసినట్లనిపించింది.

"నే నడిగింది అదికాదమ్మమ్మా! మీ అమ్మమ్మ చెప్పే కథకూ, నాయనమ్మ చెప్పే కథకూ భేదం ఏమిటీ అని?" అన్నాను మాటల్ని కొంచెం సాగదీస్తూ.

"కథ ఒహటేనే పిచ్చితల్లీ!" అంది.

ఆమె పడుకున్న ఆ మంచాన్ని దొర్లించాలనిపించింది. అయితే మా యిద్దరికీ మధ్య అమ్మ ఒకటి వుండిపోయిందని వూరుకున్నాను.

"నువ్వే చెప్పావుగా ఏదో తేడా వుందని, బోడి తేడా!" అన్నాను ఉడుకుబోతుతనంగా.

"ఓసి భడవా! నేను అన్నానటే అలాగని?" అమ్మమ్మ దబాయింపు ధోరణికి నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

"ముసల్దానివి. నీకు మతిమరుపు సహజమే. ఇందాక అన్నావుగా! బాగా గుర్తు చేసుకో!" అన్నాను దబాయిస్తున్నట్లు.

"నీ వయస్సెంతే పిల్లా?" అడిగింది అమ్మమ్మ తాపీగా.

"ఇప్పుడు నా వయస్సు సంగతెందుకే, నిన్ను కథచెప్పి చావమంటుంటేనూ!" ఆపైన ఏమనాలో తోచక కోపాన్ని దిగమింగుకున్నాను.

"పోనీ, నా వయస్సెంతో చెప్పుకోవే చూద్దాం" అంది ముసిముసిగా- అదే బోసిబోసిగా నవ్వుకుంటూ.

"నీ తికమక తగలెయ్యా! ఇప్పుడు వయస్సుల సంగతెందుకే కథ చెప్పమంటూ ంటేనూ!" అన్నాను కసిగా. అమ్మమ్మే నాకంటే చిన్నదై వుంటే రెండు మొట్టికాయలు పెట్టి వుండేదాన్ని.

"ఓసి పిచ్చికట్టే! ఈ మాత్రానికే యింత తికమకలో పడేదానివి; ఇహ కథ వింటే ఏమయిపోతావే అమ్మాయ్?" ఉన్న రెండు పళ్లు ఊగిసలాడుతుంటే పకపక నవ్వబోయి-రాక అమ్మమ్మ నవ్వే నవ్వేసింది అమ్మమ్మ.

ఆ నవ్వు చూస్తుంటే-కాదు వింటుంటే... కాదు అసలు వినబడందే! అదే చూస్తుంటే ఒక గుద్దుగుద్ది ఆ వున్న రెండు పళ్ళూ ఊడపెరకాలనిపించింది. కాని అమ్మమ్మ అయిపోయిందని ఊరుకున్నాను.

"అదేమిటే అమ్మమ్మా! పైగా నేను తికమకపడుతున్నానంటావ్, అంతా నువ్వే తికమకచేసి!" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"ఓసి రాలుగాయి, నువ్వేగదే తికమక తిరగేసి, మకతిక చేశావు?" అంది నిర్లక్ష్యంగా.

"ఓసి నీ తిక్కచావ! ఆ చెప్పేద్చేదేదో సరిగా చెప్పి ఏడవరాదూ?" అన్నాను కోపంగా.

"వేలెడంతున్నావ్ నీకెంత పొగరే? ముందు నీ తిక్క కుదిరిస్తేగాని నేను చెప్పేది నీ కర్థంకాదు" అని అమ్మమ్మ మూతి ముడుచుకుంది. ముడుచుకోవటానికి పళ్లు లేవుగా; అందుకని లోపలికి తీసుకుంది. తీసుకోవటం ఏమిటి? మూతి దానంతటదే లోపలికి పోయింది. ఇప్పుడు పోవటం ఏమిటి, ఎప్పుడూ లోపలికే వుంటుందిగా! సరే. ఎట్లాగోట్లా చచ్చిందిలే- ఆ మూతి గొడవ యిప్పుడెందుకు? ఇప్పుడు నాకు కావల్సింది కథ! కాని ఆమెకు కోపం వచ్చిందిగా?

"ఇంతకూ కథ చెబుతావా లేదా?" అన్నాను.

"నేను చెప్పనన్నానుటే? చెబుతూనే వున్నాగా" అంది. అమ్మమ్మకు కథ చెప్పాలనే వుంది. కాని మధ్య చాదస్తం అడ్డుపడుతుంది అనుకున్నాను.

"అయితే చెప్పు, ఊరికే సాగదీయకుండా!" అన్నాను.

"సాగదీయకపోతే అది అసలు కథ ఎలాగవుతుందే?" నిలదీసినట్లు ప్రశ్నించింది. నాకు జవాబు తోచలేదు.

"కట్టే-కొట్టే-తెచ్చే-అన్నట్లు కథ చెప్తే అది కథ కానేకాదు" అంటూ అమ్మమ్మ బిగదీసుకుపోయింది. వంగిపోయిన అమ్మమ్మ బిగదీసుకుపోవటం ఏమిటిగాని... ముడుచుకుపోయింది. ముడుచుకుపోవడం ఏమిటి, అంతా ముడతలుపడ్డ శరీరమేగా! ముడుచుకోబోయి, కాదు బిగదీసుకోబోయి, ఏదో అయిపోయిందనుకుంటాను. ఇంకాసేపు దగ్గరకూర్చుంటే నేనుకూడా ఏదో అయిపోవచ్చు.

"నన్ను వెళ్ళిపొమ్మన్నావా; కథ చెబుతావా?" విసుక్కుంటూ అడిగాను.

"అసలు కథ అంటే..."

"కథ అంటే ఏమిటో నువ్వు చెప్పొద్దుగాని... నువ్వు చెప్పదలచుకున్న ఆ కథ ఏమిటో త్వరగా చెప్పు?" అన్నాను ప్రాధేయపడుతూ.

"అంటే పిల్లా! నీ ఉద్దేశ్యం... కథంటే ఏమిటో నాకు తెలియదనేనా?" కస్సున లేచింది అమ్మమ్మ.

"కథంటే ఏమిటో మహా మహా వాళ్ళకే తెలియదు, నీకేం తెలుసే అమ్మమ్మా?" అన్నాను కసితీర్చుకుంటున్నట్లు.

"కథ అంటే ఏమిటో తెలియకుండా కథ ఎలా చెప్పగలనే నాకు తెలియకడుగుతాను?" అంది అమ్మమ్మ నొసలు చిట్లించి. ఇప్పుడు చిట్లించటం ఏమిటి; అవి ఎప్పుడూ చిట్లించే వుంటాయి.

"అదేమో నాకూ తెలియదు. నీకు చెప్పినా అంతకంటే అర్థంకాదు."

"తెలియనిదాన్ని గురించి నువ్వెందుకే మాట్లాడుతావు?" అమ్మమ్మ బుసకొట్టింది. అంటే నోట్లోంచీ, నాసికారంధ్రాలనుంచి గాలి వదిలింది.

"సరే! మాట్లాడనుగాని, నా ప్రాణాలు తోడక కథ చెప్పుమరి!" అన్నాను అమ్మమ్మను బతిమాలుకుంటూ.

"అట్లా రావే దారికి!" అంది అమ్మమ్మ విజయగర్వంతో. మరచెంబుడు మంచినీళ్ళు

గటగట తాగాలనిపించింది. మరచెంబుకోసం మంచం కిందకు చూసింది అమ్మమ్మ. అక్కడ మరచెంబు లేదు. ఉన్నా అందులో నీళ్లుండవు. నీళ్లు వున్నా అమ్మమ్మ అసలు అంత గటగట తాగలేదు.

అమ్మమ్మ దారిలోపడి అమ్మమ్మను ప్రాధేయపడ్డాను, విసిగించక త్వరగా కథ చెప్పమని. అమ్మమ్మ ముసి ముసిగా అదీ, ముసలి... ముసలి నవ్వులు నవ్వుకొని అడిగింది:

"మా నాయనమ్మ చెప్పినట్టు చెప్పమన్నావా? మా అమ్మమ్మ చెప్పినట్టు చెప్పమన్నావా?"

"నీ నస పాడుగాను మళ్ళీ మొదటికొచ్చావ్?" అనుకుంటూ "ఎట్టాగో అట్టా చెప్పి చావవే తల్లీ!" అన్నాను విసుగ్గా.

"అయితే మా అమ్మమ్మ చెప్పినట్టే చెప్పమంటావన్నమాట. ముందే అట్లా అడగ్గాడదే పిల్లా, ఈ సోదంతా లేకుండాపోను!" సంతోషంగా అంది అమ్మమ్మ. సూదిలోకి దారం ఎక్కించగలిగినప్పుడు కలిగే ఆనందమే ఇప్పుడూ కలిగింది అమ్మమ్మకు.

నాకు అంతులేని ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"మీ అమ్మమ్మ చెప్పిన కథ... అదే మీ అమ్మమ్మ చెప్పినట్టు చెప్పమని నే నెప్పుడడిగానే అమ్మమ్మా?" అన్నాను పూర్తిగా ఆశ్చర్యంనుంచి కోలుకోకుండానే.

"ఇప్పుడు అడిగావుగాదే తల్లీ! అంతలోకే మతిమరుపా?" అంది అమ్మమ్మ.

"మతిమరుపూ లేదూ మాటమార్పూ లేదూ. అసలు నేను అలా అడగందే?" అమ్మమ్మ దబాయింపుకు జవాబు అంతకంటే గట్టిగా చెప్పలేకపోయాను.

"నువ్వు చెప్పిచావమన్లేదా!" అమ్మమ్మ ఉక్రోషంగా అడిగింది.

"అవునూ చెప్పి చావమన్నాను."

"అదేమరి! అది మా అమ్మమ్మ చెప్పినట్లు" అంది అమ్మమ్మ ధీమాగా.

"అంటే?" బుర్రతిరిగిపోయి అడిగాను.

"మా అమ్మమ్మ కథ చెబితే తాను చచ్చినంత పని అయ్యేది. కథ చెప్పి మంచానికి అడ్డంపడి ఆరునెలలు తీసుకునేది."

"ఎందుకూ?" అయోమయంగా ప్రశ్నించాను.

"మళ్ళీ కథ దొరికేదాకా మంచంమీదనుంచి లేచేదికాదు" అంది అమ్మమ్మ.

"కథ దొరకటం ఏమిటమ్మమ్మా?" అన్నాను వెర్రిమొహంవేసి.

"అదేనే పిల్లా? మా అమ్మమ్మకు మరి చదువురాదుగా? అందుకే మళ్ళీ కథ దొరకటానికి ఆరునెల్లన్నా పట్టేది."

"చదువు వస్తే?" ప్రశ్నమార్కు ముఖం పెట్టాను.

"చదువొస్తే కథలకు కరువేంటే అమ్మాయ్? సవాలక్ష కథలు బోలెడన్ని పుస్తకాల్లో, బోలెడన్ని భాషల్లో దొరుకుతాయ్!" అంది అమ్మమ్మ బోసిబోసిగా నవ్వుకుంటూ.

అమ్మమ్మ గడుసుదనానికి ఆశ్చర్యం వేసింది; నవ్వూ వచ్చింది.

అమ్మమ్మ అంటించిన చురక తాలూకు వేడిలో నాకు భాగం వుందేమోనని నాలో నేనే ఉలిక్కిపడ్డాను.

"అయితే అమ్మమ్మా! మీ అమ్మమ్మ చెప్పినట్లు కథ చెప్తే నువ్వూ ఆరునెలలు మంచం పడతావా?" భయపడుతున్నట్లు అడిగాను అమ్మమ్మను మాట మారుస్తూ.

"ఒసే అమ్మాయ్! కోడి యేం తింటుందే?" అంది అమ్మమ్మ రెట్టించినట్లు.

"పెసలూ, సజ్జలూ" అన్నాను కోపంగా. అమ్మమ్మా వాళ్ళ అమ్మమ్మ చెప్పే కథలో కోడి పాత్ర ఏమిటో నాకు అర్థంకాక ఒళ్ళు మండిపోయింది.

"ఇంకా యేం తింటుంది?" ముసిముసిగా- అదే ముసలి ముసలిగా నవ్వుతూ నా ముఖంలోకి చూసింది అమ్మమ్మ.

"నా వల్లకాదు" అన్నాను ఉబికివస్తున్న కోపాన్ని పళ్ళబిగువుతో ఆపుకుంటూ.

"కాదే అమ్మాయ్! రాళ్లు" అంది అమ్మమ్మ.

కోపాన్ని అణచుకునే ప్రయత్నంలో కింది పెదవిని పైపళ్ళతో నొక్కిపట్టాను. మాట్లాడలేదు.

"కోడి రాళ్ళను తింటుంది. కాని అది వాటిని జీర్ణం చేసుకోదు" అంది అమ్మమ్మ.

"వెధవ సొదా నువ్వూ. నాకర్థం కావటంలేదు. సరిగా చెప్పిచావు" అన్నాను ఉక్రోషంతో.

"నువ్వు అడిగావు కాదుటే. మా అమ్మమ్మ కథ చెప్పినట్లు నేనూ చెబితే నేనుకూడా మంచం పడతానా అని?" అంది అమ్మమ్మ విసుక్కుంటున్నట్లు.

అమ్మమ్మ చమత్కారి అని నాకు తెలియదు. అమ్మమ్మకు యిన్ని విషయాలు తెలుసుననికూడా నాకు తెలియదు.

"కథ చెప్పమంటే నిలువునా చంపేశావు అమ్మమ్మా!" అన్నాను.

"ఓహో అదటే అమ్మాయ్! మా నాయనమ్మ చెప్పినట్లు చెప్పమంటావా?" కళ్ళు పెద్దవి చేసింది అమ్మమ్మ. కావు, నా కలా అనిపించింది.

"అని నేనడగలేదే?" అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"అప్పుడే అడిగావు గదే, మళ్ళీ ఒట్రిస్తావూ?" అమ్మమ్మ డబాయించింది.

"అంటే?" అన్నాను దిమ్మెరపోయి.

"అదే- నిలువునా చంపేశావు అనలా?" అమ్మమ్మ రెట్టించింది.

"అన్నాను-అంటే?" వెర్రిమొహం వేసి అడిగాను.

"మా నాయనమ్మ కథచెప్తే విన్నవాళ్ళు అలా నిలువునా చచ్చేంత పర్యంతం అయేదే అమ్మాయ్! మళ్ళీ ఆరునెలలుదాకా కథ చెప్పమని అడిగితే ఒట్టు!" అంది అమ్మమ్మ.

"అలా చెప్పి అమ్మమ్మా, అంత ఘోరం చేయొద్దు! మీ నాయనమ్మ చెప్పినట్లుగా కాకుండా కొద్దిగానైనా మార్పుచేసి చెప్పు" అని అడిగాను వస్తున్న నవ్వుని ఆపుకుంటూ.

"అది నా వల్లకాదే పిల్లా!" అంది అమ్మమ్మ.

"అదేమిటి అమ్మమ్మా?" అన్నాను.

"నాయనమ్మ చెప్పినట్టే చెబుతాను. మార్చిచెప్పి ఆ కథను నా సొంతం చేసుకోవడం నావల్లకాదే పిల్లా!" అంది అమ్మమ్మ అదోలా నవ్వుతూ.

వెనకనుండి అకస్మాత్తుగా ఎవరో కాళ్లు పట్టుకులాగితే బొక్కబోర్లా ముక్కుకు దుమ్మంటేలా కిందపడ్డంత పనయింది నాకు.

"అమ్మమ్మా, ఒక సందేహం. అడగనా?" అన్నాను ముక్కుకు అంటిన దుమ్మును దులుపుకుంటూ.

"నువ్వు సవాలక్ష ప్రశ్నలు అడుగు. నా సమాధానం ఒహటేనే పిల్లా!" అంది అమ్మమ్మ.

"అయితే సవాలక్ష సందేహాలనూ కుదించి ఒకే ప్రశ్న అడుగుతాలే" అన్నాను.

"ఓ- భేషుగ్గా" అంది అమ్మమ్మ.

"చూడు అమ్మమ్మా! మీ నాయనమ్మ చెప్పిన కథ బాగుంటుందా, మీ అమ్మమ్మ చెప్పిన కథ బాగుంటుందా?" అన్నాను.

"ఓసి నీ పిచ్చి దొంగల్దోల! వాళ్ళిద్దరు చెప్పింది ఒకటే కథ అని నీకు వందసార్లు చెప్పానుగదే?" అమ్మమ్మ ఖాంద్రించబోయి ఊరుకుంది.

వందసార్లు కాకపోయినా వందలో సున్నాలు తీసేసినన్నిసార్లు అమ్మమ్మ చెప్పిన విషయం వాస్తవమే గనుక బాగా తగ్గిపోయి అన్నాను.

"ఐయామ్ సారీ అమ్మమ్మా! నేను నిన్ను అడిగేదేమిటంటే?" పెద్దగా అన్నాను.

"నాకు చెముడు లేదుగాని అడుగు" అంది అమ్మమ్మ.

"మరే, అమ్మమ్మా! మీ అమ్మమ్మ కథ చెబితే బాగుండేదా? మీ నాయనమ్మ కథ చెబితే బాగుండేదా?"

ఈసారి అమ్మమ్మ నా ప్రశ్నకు వెంటనే జవాబివ్వలేదు. కొంచెం ఆలోచించి అంది "ఆ సంగతి మహామహా వాళ్ళకే తేలక..." అంటూ ఆగిపోయింది అమ్మమ్మ.

"ఊం- తేలక" అన్నాను అదుర్దాగా.

"తేలక ఆ పరగణాలోని ముఖ్యులంతా కలిసి రాజుగారి దగ్గరకు వెళ్ళారు తేల్చి చెప్పమని" అంటూ ఆగిపోయింది అమ్మమ్మ.

"రాజుగారు ఏమని తేల్చారు?" ఆత్రుతతో అడిగాను.

"రాజుగారికీ తేలక ఆయన తన ఆస్థానపండితులనందర్నీ పిలిపించి సమావేశం ఏర్పాటు చేశారు. ఆ సమావేశంలో ఈ విషయాన్ని తేల్చి చెప్పటం కొరకు ఒక రహస్య కమిటీని వేశారు" అంటూ అమ్మమ్మ మళ్ళీ ఆలోచనలో పడింది.

"ఆ కమిటీలో ఎవరెవరున్నారు" అడిగాను.

"ఆ కమిటీలో ఎవరు ఉన్నారో ఎవరికీ తెలియదు. అది రహస్య కమిటీ అని చెప్పానుగా? అయితే ఆ కమిటీలో వున్నవాళ్ళ పేర్లు మా అమ్మమ్మకూ, నాయనమ్మకూ మాత్రం తెలిసిపోయాయట?"

"అదేమిటీ, అసలువాళ్ళకే పేర్లు తెలిసిపోతే అది రహస్య కమిటీ ఎలా అవుతుంది?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"ఇదిగో అమ్మాయ్! అడ్డప్రశ్నలు వేయకుండా విను!" కసురుకుంది అమ్మమ్మ. ఈ ముసలిది నన్ను సస్పెన్‌లో పడేసి బిగుసుకుపోతుందేమోననే భయంతో నోరు మూసుకున్నాను.

"అమ్మమ్మా!" అతిమృదువుగా పిల్చాను.

"ఊం" అంది అమ్మమ్మ మహాబెట్టుగా.

"మీ అమ్మమ్మనూ, నాయనమ్మనూ పిలిపించి కథ చెప్పించుకొని విన్నారా కమిటీవాళ్లు?" అడిగాను.

"అలాచేస్తే అమ్మమ్మగానీ, నాయనమ్మగానీ తమమీద ఒత్తిడి తెస్తారేమోనని కమిటీ వారి భయం" అంది అమ్మమ్మ సాలోచనగా.

"మరి నిర్ణయం ఎలా చేశారు?"

"కమిటీవారికి హితులయినవారి సలహాలను సేకరించడానికి నిర్ణయించారు. వారు అమ్మమ్మ కథ చెప్పగా విన్నానన్నవారినుంచీ, నాయనమ్మ కథ చెప్పగా విన్నానన్నవారినుంచీ అభిప్రాయాలను సేకరించి కమిటీకి నివేదించుకున్నారు."

"ఏడ్చినట్లుంది?" అనాలనిపించింది. కాని అమ్మమ్మకు కోపం వస్తుందని ఊరుకున్నాను.

"ఊఁ- తరవాత?" అడిగాను అమ్మమ్మను.

"కమిటీవారు, తమ హితులద్వారా అందిన నివేదికమీద అహోరాత్రులూ చర్చించీ, మధించీ, కుదించీ చివరకు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు. వచ్చీ, రాజుగారి దగ్గరకెళ్ళి తమ నిర్ణయాన్ని వినిపించి ఆయన సలహాను అడిగారు."

"అదేమిటి, మళ్ళీ రాజుగారిని సలహా అడగటం ఏమిటి?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాను.

"మరి రాజుగార్ని సలహా అడక్క నిన్నూ నన్నూ అడుగుతారా? ఆ కమిటీ రాజుగారు వేసిందేగా?" విసుక్కుంది అమ్మమ్మ.

"చివరకు మీ అమ్మమ్మ గెలిచిందా? నాయనమ్మ గెలిచిందా?" ఆదుర్దాగా ఊపిరి బిగపట్టి అడిగాను.

"నువ్వే చెప్పు చూద్దాం!" అమ్మమ్మ ఆవులించింది. కళ్ళు మూసుకుంది.

అమ్మమ్మను చిటికెన వేలుమీద గిరగిరా గిరగిరా తిప్పి గాల్లోకి విసరాలనిపించింది.

"నేను చెప్పటం ఏమిటి నా తలకాయ? సస్పెన్సుతో చంపక చెప్పు" అన్నాను.

"సస్పెన్సులేని కథేమిటే? నాకు నిద్రవస్తుంది. నువ్వుకూడా రేపు ఏదో సభలకు వెళ్ళాలంటున్నావుగా, వెళ్ళి పడుకో!" అంటూ అమ్మమ్మ నులకమంచానికి అడ్డంపడి ముసుగు తన్నిపెట్టింది.

"అమ్మమ్మోయ్, నా కథ- నా కథ?" అన్నాను ఆదుర్దాగా.

"నీ కథ అయితే నువ్వే చెప్పుకోవే? మధ్య నేనెందుకు?" గురకపెట్టింది అమ్మమ్మ.

(వరంగల్లులో జరిగిన రచయిత్రుల సభలో చదివిన కథ)

-8.3.1968, ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రికనుంచి.